

Arrest

Nr. 84 896 van 31 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. GOOSSENS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)A. Feitenrelaas

U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Uttor Vautoli. Uw vader zou al lang betrokken zijn bij de "Jamaat-e-Islam". Wegens zijn activiteiten zou hij lastiggefallen zijn door de Awami League. Zo zouden er verschillende klachten tegen hem neergelegd zijn. U zag zich hierdoor genoodzaakt om in 2006 Bangladesh te verlaten. Tussen 2006 en 2009 zou u in Griekenland verbleven zijn. Na uw terugkeer in Bangladesh in 2009 zou u lid geworden zijn van "Jamaat-e-Islam". U zou met uw vader meegegaan zijn tijdens zijn politieke activiteiten. In maart 2011 zouden de problemen begonnen zijn. Uw vader zou er van beschuldigd worden een oorlogscrimineel te zijn. Op 10 maart 2011 zou uw vader geslagen zijn door de Awami League- leden. U probeerde hem naar een ziekenhuis te brengen maar dit werd verhinderd door de Awami League- leden. Op 15 maart 2011 werd

uw huis aangevallen. Uw vader zou opnieuw geslagen zijn. Hierdoor zou uw vader op 22 maart 2011 Bangladesh verlaten hebben en naar India gegaan zijn. Hierna zou u de houtzaak van uw vader overgenomen hebben. De mensen van Awami League zouden 2 miljoen thakka van u geëist hebben als u uw vader niet wou uitleveren. U zou besloten hebben om het land te verlaten. Op 27 juni 2011 zou u een schip genomen hebben naar Turkije, waarna u verder doorreisde naar België. Hier diende u op 27 oktober 2011 een asielaanvraag in. U legt geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U legde immers dusdanig veel tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan het geheel van uw beweringen.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering in 2009 van Griekenland teruggekeerd te zijn naar Bangladesh. Zo gaf u aan dat u deze beweerde terugkeer op geen enkele manier kunt bewijzen: het gebruikte paspoort gooide u weg en uw Griekse documenten zouden nog in Griekenland liggen (gehoorverslag CGVS p. 3). Voorts verklaarde u dat u in 2009 (specifiek 7 maart 2009) kon terugkeren naar Bangladesh daar er op dat ogenblik een "caretaker government" was waardoor uw vader zijn problemen met de Awami League onder controle waren (gehoorverslag CGVS p. 3). Later tijdens uw gehoor beweerde u dan weer dat de Awami League een nieuwe regering vormde op 29 oktober 2008 (deze datum is overigens foutief, daar de verkiezingen pas doorgingen in december 2008), waardoor er tijdens uw terugkeer in 2009 dus al een regering van de Awami League was, de partij waar u en uw vader problemen mee hadden (gehoorverslag CGVS p. 6). Voorts werd u gevraagd of u een Bengaalse identiteitskaart heeft. U verklaarde dat zo'n systeem niet zou bestaan in Bangladesh, niemand zou een identiteitskaart kunnen krijgen en de Bengaalse regering zou nooit identiteitskaarten hebben uitgevaardigd (gehoorverslag CGVS p. 4). Deze bewering gaat volledig in tegen de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Hieruit blijkt immers dat de Bengaalse regering na een registratiecampagne, miljoenen identiteitskaarten uitvaardigde naar aanloop van de verkiezingen in 2008 en ook nadien deze nieuwe identiteitskaarten bleef uitvaardigen. U hiermee geconfronteerd, kon enkel aanhalen dat u nooit stemde. Deze identiteitskaart was echter nodig voor veel diensten in Bangladesh. U hield vol dat men geen identiteitskaart krijgt, maar een papier om te stemmen. De vaststelling dat u volledig onwetend bent over het bestaan van deze identiteitskaart die enthousiast onthaald werd door de Bengaalse bevolking, wijst er duidelijk op dat u na uw vertrek uit Bangladesh in 2006 nooit meer bent teruggekeerd. Ook uw vage beschrijving van uw vluchtroute die u in 2011 gevolgd zou hebben, ondersteunt bovenstaande stelling dat u nooit terugkeerde naar Bangladesh. U verklaarde van Bangladesh naar Turkije per schip gereisd te zijn, maar u kon geen enkel detail van dit schip, zoals naam, kleur, vracht, enz. benoemen (gehoorverslag CGVS p. 5). Uw stereotiepe verklaring, dat u 's nachts aan boord ging, is onvoldoende om uw vage en ondoorleefde beschrijving van wat een zware reisweg is te verantwoorden. Daar uw bewering teruggekeerd te zijn naar Bangladesh ongeloofwaardig is, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees, daar uw problemen zich in 2011 in Bangladesh afspeelden.

Dat uw asielrelaas verder ongeloofwaardig is, blijkt uit de vele tegenstrijdigheden die bemerkt werden. Zij handelen over elk facet van uw asielrelaas. Deze tegenstrijdigheden waren niet enkel intern binnen uw gehoor voor het CGVS, maar ook in vergelijking met uw verklaringen zoals ze in de vragenlijst van het CGVS door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) genoteerd werden. Hoewel deze verklaringen voor de DVZ enkel summier zijn, kan men er van uitgaan dat u ze naar waarheid aflegde. Bovendien werden uw verklaringen u terug voorgelezen zodat u elke kans had om correcties door te voeren.

Zo verklaarde u voor het CGVS lid geworden te zijn van de "Jamaat-e-Islam" na uw terugkeer uit Griekenland in 2009; voor uw vertrek uit Bangladesh in 2006 zou u niet betrokken geweest zijn bij deze partij. Ook zou u nooit enige functie hebben uitgeoefend binnen deze partij (gehoorverslag CGVS p. 5, 6). Voor de DVZ luidden uw verklaringen dan weer als volgt: u zou in 2001 lid geworden zijn en u zou een assistent geweest zijn van enkele vooraanstaande lokale partijleiders (DVZ vragenlijst punt

3.5). Hiermee geconfronteerd haalde u aan dat deze vragen u zelfs nooit werden gesteld. Het gaat hier echter om een standaardvragenlijst met standaardvragen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde politieke profiel.

Voorts legde u over de problemen die uw directe vluchtaanleiding vormden, tegenstrijdige verklaringen af. Voor het CGVS beweerde u dat uw vader een eerste maal geslagen werd op 10 maart 2011, waarna u hem tevergeefs naar het ziekenhuis probeerde te brengen. Een tweede aanval vond plaats op 15 maart 2011 bij u thuis; u zou niet geprobeerd hebben om uw vader naar het ziekenhuis te brengen. Op 22 maart 2011 zou uw vader naar India gevlucht zijn; tussen dit incident en de vechtpartij van 15 maart 2011 vonden geen andere specifieke incidenten plaats, buiten algemene dreigementen (gehoorverslag CGVS p. 6, 7). Voor de DVZ luidde uw verklaringen dan weer als volgt: u repte met geen woord over de aanval van 10 maart 2011 en u beweerde dat u uw vader na de aanval van 15 maart 2011 naar het ziekenhuis bracht. Op 22 maart 2011 zouden uw vader zijn tegenstanders 2 miljoen thakka van hem geëist hebben en op 27 maart 2011 zou uw vader het land hebben verlaten (DVZ vragenlijst punt 3.5). U kon geen duidelijke verklaring geven voor deze vaststellingen, buiten ongefundeerde ontkenningen en wijzen op mogelijke fouten. Bovendien beweerde u dat het geld eigenlijk van u geëist werd, na het vertrek van uw vader, wat nog steeds tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen op de CGVS vragenlijst, ingevuld bij de DVZ. U werd geconfronteerd met de vaststelling dat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnd werd door al deze vaststellingen. U gevraagd om een verklaring, beweerde dat u voor 90% procent de waarheid vertelde (gehoorverslag CGVS p. 8). Deze bewering vermag niet het vertrouwen in uw verklaringen te herstellen. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees. U hebt dus uw relaas niet aannemelijk kunnen maken en evenmin uw beweerde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Tenslotte dient opgemerkt dat u niet in het bezit bent van enig identiteits- en/ of reisdocument, waardoor uw identiteit en/ of reisweg niet kunnen worden nagegaan. Ook dient er hier op te worden gewezen dat valse documenten in Bangladesh schering en inslag zijn. Dit blijkt uit informatie toegevoegd aan uw dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting weer aangaande dit beginsel en stelt vervolgens dat de commissaris-generaal niet voldoet aan dergelijk criterium van afdoendheid, correctheid en pertinentie.

Verzoeker verwijst naar het gegeven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) stelt dat de verklaringen van verzoeker weinig aannemelijk zijn en incoherent. Hij stelt dat het nochtans vast staat dat de Awami League vandaag nog steeds aan de macht is in Bangladesh en dat elke dag leden van de Jamaat-e-Islam op gewelddadige manier aangepakt en vervolgd worden door de Awami League. Verzoeker argumenteert dat het dus wel degelijk zeer aannemelijk is dat er voor hem een ernstige bedreiging van de fysieke integriteit bestaat indien hij terug dient te keren naar Bangladesh.

Wat betreft het motief waarin wordt gesteld dat verzoeker een gebrek aan bewijs neerlegt en er zo geen geloof wordt gehecht aan zijn terugkeer naar Bangladesh in 2009 en ook niet aan de aanval op zijn vader, merkt verzoeker op dat hij ondertussen in het bezit is gekomen van doktersattesten, foto's van

zijn vader na de eerste aanval. Verzoeker laat gelden dat deze stukken de beide argumenten van de commissaris-generaal weerleggen en aantonen dat er wel degelijk een ernstige aanval werd gepleegd op de vader en dit zou dan ook aantonen dat er een ernstige bedreiging van de fysieke integriteit bestaat voor verzoeker.

Verder wijst verzoeker er op dat hij in het bezit is gekomen van een document van zijn politieke partij en dat dit ook zijn lidmaatschap aantoont.

Verzoeker besluit dan ook dat gelet op het feit dat hij over bewijsstukken beschikt die op zich niet kunnen doen vermoeden dat deze concrete stukken ongeldig zouden zijn, en die aantonen dat de door verzoeker aangehaalde feiten wel degelijk hebben plaatsgevonden, zijn verhaal wel aannemelijk is en dat de commissaris-generaal de materiële motiveringsplicht heeft geschonden door de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. De beslissing van de commissaris-generaal is volgens hem gebaseerd op louter algemene beweringen.

2.2. Verzoeker klaagt de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook

moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Waar verzoeker ten eerste stelt dat zijn relaas wel aannemelijk is daar de Awami League vandaag nog steeds aan de macht is in Bangladesh, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst volstaat ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Het feit dat er elke dag nog leden van de Jamaat-e-Islam op gewelddadige manier aangepakt zouden worden en vervolgd door de Awami League toont op zich niet aan dat verzoeker zijn asielrelaas geloofwaardig is.

Waar verzoeker wijst op het feit dat hij in het bezit is kunnen komen van doktersattesten en foto's van zijn vader na de eerste aanval stelt de Raad vast dat verzoeker op het Commissariaat-generaal stelde dat zijn vader een eerste maal geslagen werd op 10 maart 2011, waarna hij hem tevergeefs naar het ziekenhuis probeerde te brengen en een tweede aanval plaatsvond op 15 maart 2011 bij hem thuis. Uit de vertaling van het geneeskundig getuigschrift blijkt echter dat dit afgeleverd zou zijn op 10 januari 2011, twee maanden voor de eerste aanranding plaats gehad zou hebben. Ter zitting stelt verzoeker dat hij zich vergist heeft en dat de eerste aanval op zijn vader plaats had op 10 januari 2011. Dit overtuigt niet en verzoeker stelt dat hij moeite had om de documenten te bekomen en hij ze daarom niet vroeger kon voorleggen. Ook deze niet nader bepaalde bewering overtuigt niet. Deze stukken hebben geen bewijswaarde.

Wat de door verzoeker bijgebrachte foto's betreffen meent de Raad dat aan foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Het voorgelegde "*Lidmaatschapsformulier van Helpers van de Jamayet-e Islami*" is geen officieel document en heeft geen bewijswaarde.

Volledigheidshalve kan er nog gewezen worden op het feit dat verzoeker er aan voorbij gaat dat er pas bewijskracht kan ontleend worden aan een document indien dit ondersteund wordt door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Verzoekers argumentatie bevat geen concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoeker komt aldus niet tegemoet aan de bewijslast die thans rust bij hem.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend ent waalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS